

Cues selectes, també

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Quan el comunisme a l'est d'Europa vivia les seves darreres hores, era freqüent a Occident que els mitjans de comunicació il·lustressin les penúries que passava la població amb imatges de cues inacabables de gent que esperava el torn per aconseguir béns de consum bàsics. Aquell món contrastava, i molt, amb l'abundància i la facilitat de proveïment de tot tipus de béns i serveis als països occidentals, entre els quals el nostre. El nostre model econòmic no està fet perquè la població hagi de fer cua: la multiplicitat de proveïdors, l'enorme amplitud i profunditat d'oferta, la varietat de canals de distribució, molts dels quals en règim d'autoservei, i darrerament la compra per internet, són tots ells factors que van contra el fet que la gent es vegi obligada a fer cues. Fins i tot l'accés als serveis públics ha millorat molt, i s'han de fer menys cues que abans (almenys *in situ*) gràcies a la concertació d'hores (a la sanitat, a l'administració, ...). On se'n veuen més és en centres d'institucions benèfiques on donen menjar o roba a gent necessitada.

En l'economia de mercat, els caps de setmana, veiem cues per pagar en establiments d'autoservei (que s'acostumen a solucionar reforçant el servei de caixa) i cues esporàdiques de gent apassionada per algun fet comercial específic (les rebaixes d'un gran magatzem, el llançament d'un nou telèfon mòbil, la signatura d'un llibre d'un autor d'èxit). Però, qui s'havia d'imaginar que en una plaça d'un barri alt de Barcelona, com la de Sant Gregori Taumaturg, es trobarien cues per comprar un bé tan bàsic i abundant com el cafè? *Chapeau* per Nespresso! Ha fet que les cues no siguin exclusives dels pobres, sinó un signe d'exclusivitat.